

Hørings svar fra Vindmølleindustrien

Kære PV-folk (cc Henrik, Stine og Rasmus)

Jeg er opmærksom på at fristen for bemærkninger var i går, men håber I vil tage denne forsinkede bemærkning fra Vindmølleindustrien med i betragtning.

Helt overordnet vil jeg stille spørgsmålstegn ved om det er formålstjeneligt at 60-40-ordning ligger en bund pris for budrunden (og er der tilsvarende alternative tilskudsordninger for tyske anlæg?). Burde man ikke begrænse 60-40 ordning til alene at gælde for små anlæg som ikke meningsfuldt kan påtage sig salgs og balanceansvar – dvs. som har brug for en FIT frem for en FIP? På vind er det kun husstandsvindmøller op til 25kW som er på en særlig høj FIT-ordning. Jeg mener man burde lave en tilsvarende "husstandsmodel" på sol. Her er der jo så tydeligvis på PV-området en definitionsproblematik for hvad der udgør "et separat anlæg", som langt lettere lader sig afklare for vind.

At definitionsproblematikken ikke er afklaret, betyder for mig at se udbudsbetingelserne klart favorisere hvad der reelt vil være ét stort dansk projekt på 20 MW som sandsynlig vinder, frem for et tysk anlæg på 4,79 MW.

Min primære bemærkning går på tilskudsdesignet, og er muligvis grundet den foregående pointe mere principielt relevant fremadrettet end en reel problematik i den aktuelle udbudsrunde. At vælge et fast pristillæg som det man konkurrerer på frem for et variabelt tillæg/fast afregning/CfD (kært barn har mange navne) har implikationer for konkurrencen som Vindmølleindustrien mener er principelle og kræver aktiv politisk stillingtagen.

Spørgsmålet er grundlæggende om man politisk ønsker at der skal konkurreres om laveste betaling pr kWh (samlet afregning i tilskudsperioden) eller laveste tilskud (fast tillæg). I sidstnævnte tilfælde kan et anlæg beliggende i et el-prisområde med høje el-priser vinde budrunden med laveste faste tilskud, men for et anlæg der er dyrere i samlet afregning end det tabende anlæg beliggende i et el-prisområde med lave priser.

Vi kender sådan set situationen i dag fra landvind hvor møller i DK2 får ca. 2 øre højere afregning end et identisk projekt i DK1. Her har det ikke udgjort et problem, da vindforhold generelt er bedre i Vestdanmark. Men forskellen bliver mere udtalt ift. Tyskland som jo har noget højere priser end Danmark. Og hvis vi på sigt går mod gensidig åbning af udbud (helt uafhængigt af den danske PSO-situation er det jo den vej EU presser landene og det pres vil efter alt at dømme kun blive større med nye statsstøtteregler efter 2020) vil DK kunne åbne overfor markeder som Holland og UK, hvor prisforskellene er endnu større – i UK dobbelt så høje elpriser.

I et fastpris-udbudsdesign scenarie vil et britisk landvindprojekt kunne byde ind med lad os sige 20 øre/kWh og et dansk med 26,8 øre/kWh og det britiske projekt ville vinde selvom dens krav til samlede afregning er lad os sige 60-65 øre/kWh, mens det er 40-45 øre/kWh for det danske. Hvis disse to projekter havde kæmpet i et CfD-udbudsdesign ville det danske projekt vinde, men i et fast-pris design taber det altså!

Hvis man tager en europæisk samfundsøkonomisk hat på må målet jo være at få den billigste VE-elproduktion! Det taler for at udbudsmodeller som transcenderer prisområder (med signifikante spotprisforskelle) bør være CfD-tilskudsmodeller. Dette må nødvendigvis være et politisk valg, hvorfor jeg anbefaler at dette valg foreligges energipolitikerne!

Jeg hører meget gerne jeres bemærkninger hertil.

Venlig hilsen

Martin Risum Bøndergaard
Chefkonsulent

Tel: (+45) 3373 0332